

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ТО

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

То бродеше из горите.

Не беше родено. Просто съществуваше. Дълбоко под боровите иглички тлеят огънове без пламъци и пушек. Сред жега, мрак и тлен се появява растеж. Живот и растеж. То растеше, ала не бе живо. То крачеше из горите без да диша, мислеше, виждаше, беше грозно и силно, но не живееше, защото не бе родено. Растеше и се движеше, без да е живо.

Сред прохладната утрин то изпълзя от мрака и горещата влажна пръст. Беше огромно. Беше безформено и облепено с кора от собствените си гнусни субстанции и късчета от него се ръсеха, докато пълзеше нагоре — ръсеха се и оставаха да се гърчат, сетне спираха и тяхната гнилоч попиваше в горската глина.

То не знаеше що е жалост, смях, красота. Притежаваше сила и изключителен разум. И... навярно не можеше да бъде унищожено. Изпълзя от бърлогата си наскре гората и дълго лежа, пулсирайки под слънчевите лъчи. Части от него лъщяха влажно в златистото утро, други бяха възловати и люспести. А чии ли мъртви кости му бяха придали формата на човек?

То мъчително задраска с недооформените си ръце, блъскайки по земята и дънера на близкото дърво. Превъртя се и се надигна на лакти, изтръгна шепа трева и я размаза по гърдите си, после застина и втренчи в сивозелените сокове спокоен, разумен поглед. Неуверено се изправи на крака, сграбчи една фиданка и я унищожил, като усука няколко пъти крехкото стъбло, гледайки внимателно разкъсаните влакнести парчета. Хвана едно вцепенено от страх животинче, бавно го смачка и остави кръвта, пихтиестата плът и разкъсаната козина да се стичат между пръстите, за да изгният по ръцете му.

Започна да търси.

С високо вирната рошава опашка и зинали челюсти, Кимбо се носеше като прашно облаче из буйната трева. Носеше се с изящни скокове, опиянен от свободата и силата на своите космати хълбоци. Езикът му възбудено трептеше между устните. Устните му бяха черни, назъбени и всеки дребен израстък подскачаше в ритъма на кучешкия му бяг. Кимбо беше истинско куче, здраво и силно животно.

Прелетя високо над един камък и се приземи с изненадан лай пред дългоух заек, който мигновено побягна от скривалището си. Кимбо се спусна след него, ръмжейки при всеки замах на лапите. Заекът подскачаше кажи-речи под носа му, прилепил уши към заобления си гръб. Сетне спря. Кимбо се хвърли напред, но заекът отскочи и хлътна в един кух дънер. Кимбо отново излая, втурна се да подуши дънера и като разбра, че е победен, направи още един кръг и хукна по-нататък из гората. Нещото, което наблюдаваше от гъсталака, вдигна безформените си ръце и зачака кучето да наближи.

Кимбо усети, че нещо стои съвършено неподвижно край пътеката. За него то бе просто туловище, дотолкова вмирисано на леш, че не си струваше да се овъргаля в него, затова само изсумтя презрително и понечи да го отмине.

Нещото го остави да наближи и замахна с тежък, безформен юмрук. В последния миг кучето забеляза удара, сви се на топка във въздуха и ръката се стовари върху задницата му със зашеметяваща сила. Кимбо отхвъркна и с квичене се запремята надолу по склона. После се надигна бавно, тръсна глава, разкърши тяло с глухо ръмжене и в очите му просветна зелен убийствен блясък, докато се връщаше към безмълвното нещо. Вървеше вдървено, с изпънати крака, подвита опашка и приведена глава, а козината по врата му бе настръхнала. Нещото отново вдигна ръце и зачака.

Кимбо забави крачка, после се хвърли към гърлото на чудовището. Впи челюсти; зъбите му се срещнаха с тракане през гнусна, лепкава маса и той падна задавен в нозете не нещото. То се наведе и удари два пъти, а след като строши гръбнака на кучето, седна до него и почна да го разкъсва.

— Връщам се след около час — каза Алтън Дрю и посегна да вземе карабината си от ъгъла зад сандъка.

Брат му се разсмя.

— Май старият Кимбо те командва както си ще, Алтън.

— Познавам го, дявола — каза Алтън. — Щом му свиркам половин час и не се показва, значи или е закъсал, или гони нещо, дето си струва труда. Тъй ме вика хитрецът — като не се обажда.

Кори Дрю подаде чаша мляко на деветгодишната си дъщеря и се усмихна.

— Тревожиш се за тоя пес колкото аз за нашата Бейб.

Бейб се смъкна от стола и изтича към чичо си.

— Ще ми хванеш ли лошия човек, чичо Алтън?

„Лошият човек“ беше измислица на Кори — страшилището, дебнещо в някой мрачен ъгъл да сграбчи онези непослушни момиченца, които гонят кокошките, играят си с косачката и хвърлят с енергична млада ръка зелени ябълки по прасетата, за да чуят как след глухия удар ще последва грухтене; онези момиченца, които псуват с австрийски акцент като миналогодишния ратай; които дълбаят пещери в купите сено додето ги съборят, пускат рибки в гюма за мляко и яздят конете на пасището до изнемогване.

— Ела тук и стой по-далеч от пушката на чичо Алтън! — каза Кори. — Ако срещнеш лошия човек, Алтън, прати го насам. Имат среща с Бейб заради снощната пакост.

Предната вечер Бейб щедро бе добавила чер пипер към солта на кравите.

— Не бой се, малката — ухили се чичото. — Ще ти домъкна кожата на лошия човек, стига той да не ми види сметката по-напред.

Алтън Дрю крачеше по пътеката към гората и си мислеше за Бейб. Тя беше уникална — разглезено селско дете. И как да не бъде? Някога бяха влюбени в Клиса Дрю, тя предпочете Кори и сега двамата братя еднакво обичаха дъщеря й. Странно нещо е любовта. Алтън Дрю беше мъжко момче и мислеше по мъжки; към любовта се отнасяше едновременно твърдо и плахо. Знаеше що е любов, защото още я изпитваше към съпругата на брат си и цял живот щеше да обича Бейб. Тя го водеше през живота и все пак се срамуваше да мисли за нея. Да обичаш куче бе лесно, защото с онзи дърт дявол можеха да се обичат, без да приказват. Мирисът на барутен дим и мокра козина под дъжда бе същински парфюм за Алтън Дрю, доволното ръмжене и писъкът на улучена плячка — цяла поема. Тази обич нямаше нищо общо с любовта към човек, която ти стяга гърлото, тъй че не можеш да проговориш, пък и да можеш, нищо не ти идва в главата. Затова Алтън

открито обичаше Кимбо и стария си уинчестър, а спотаената обич към братовата съпруга и Бейб тихичко го гризеше отвътре.

Зорките му очи забелязаха прясната вдлъбнатина в меката пръст, където Кимбо се бе хвърлил с мощен скок подир заека. Без да обръща внимание на следите, той се огледа за най-подходящото заешко скривалище и той тръгна към дънера. Видя, че Кимбо е бил тук, но малко късничко.

— Стар глупчо — промърмори Алтън. — Заек с гонене не се хваща. Трябва да го издебнеш някъде.

Той подсвирна, уверен, че Кимбо трескаво рови под някой дънер наоколо, докато заекът вече е нейде в съседния окръг. Никакъв отговор. Леко озадачен, Алтън се върна на пътеката.

— Никога не е правил така — тихо изрече той.

Зареди карабината и я подпря на лакът. Веднъж на областния панаир някой бе казал, че ако хвърлиш нагоре шепа царевица и грах, Алтън Дрю може да простреля граха, без да засегне царевицата. Можеше да разцепи куршум в острието на нож и парчетата да изгасят две свещи. Докато носеше пушка, нямаше от какво да се бои. Поне така си мислеше.

Нещото в гората огледа любопитно останките от кучето, после се помъчи да изскимти като Кимбо. Постоя около минута, подреждайки фактите в своя гнусен, безчувствен разум. Кръвта беше топла. Слънчевите лъчи също. Косматите неща, които се движат, имаха мускул, тласкащ гъста течност по тръбичките в телата им. След известно време течността засъхваше. Течността в зелените, вкоренени неща, беше по-рядка и разкъсването не винаги слагаше край на живота им. Всичко това изглеждаше много интересно, но създаването от мислеца пръст не бе доволно. Не бе и недоволно. Тласкаше го жаждата за знания и изпитваше само... интерес.

Ставаше късно и червеното слънце спря за момент върху хълмистия хоризонт, превръщайки облаците в преобърнати пламъци. Нещото забеляза мрака и рязко отметна глава. Нощта винаги е била странна дори за нас, които я знаем още от детство. Ако можеше да се страхува, чудовището би изпитало ужас, ала то не бе способно на

друго чувство, освен любопитство; можеше само да разсъждава над видяното.

Какво ставаше? Вече не виждаше добре. Защо? То разклати безформената си глава. Вярно — нещата помръкваха и ставаха все по-мрачни. Променяха формите си, придобиваха нови, по-тъмни цветове. Какво ли виждаха съществата, които бе смазало и разкъсало? Как виждаха? По-голямото, онова, което го нападна, използваше два органа в главата си. Сигурно беше така, защото след като му откъсна два крака, нещото замахна срещу косматата муцуна; и виждайки удара, кучето спусна над органите кожни гънки — затвори очи. Следователно кучето виждаше с очите. Но след като кучето умря и тялото му престана да се движи, ударите нямаха никакъв ефект върху очите. Те оставаха отворени и изцъклени. Следваше логичният извод, че същество, което престава да живее, да диша и да се движи, вече не използва очите си. Сигурно загубата на зрение означаваше смърт. Мъртвите неща не ходеха насам-натам. Лежаха неподвижно. Оттук нещото в гората стигна до извода, че трябва да е умряло, затова легна край пътеката, близо до обезобразеното тяло на Кимбо. Лежеше и вярваше, че е мъртво.

Алтън Дрю крачеше през сумрачната гора. Вече се тревожеше не на шега. Отново подсвирна, после извика, но като не чу отговор, поклати глава и повтори:

— Стариат нехранимайко никога не ми е погаждал такъв номер. Времето за доене вече минаваше и трябваше да помогне на Кори.
— Кимбо! — изрева той с всичка сила.

Викът отекна из сенките. Алтън дръпна предпазителя на място и опря приклада в пръстта до пътеката. Подпря се на карабината, свали шапката си и озадачено се почеса по тила. Прикладът хлътна надолу; Алтън залитна и стъпи върху гърдите на нещото, проснато до пътеката. Кракът му потъна до глезена в податливата гнилоч и той с ругатня отскочи назад.

— Пфу! Нещо е умряло тук! Ама че гнусотия!

Той избърса ботуша си с шепа листа, а в гъстеещия мрак нещото лежеше с дълбок отпечатък от стъпка върху гърдите и бавно го запълваше. Лежеше, смяташе се за мъртво заради мрака, гледаше с

мътни очи как се сгъват лактите на Алтън Дрю и се чудеше какво ли е това ново непредпазливо създание.

Алтън взе още листа, избърса приклада и тръгна напред, продължавайки да подсвирква тревожно.

Клиса Дрю стоеше на прага на бараката и изглеждаше много красива с червената си карирана рокля и синя престилка. Русата ѝ коса беше разделена на две и сплетена зад тила.

— Кори! Алтън! — подвижна тя малко нетърпеливо.

— Е? — раздразнено отвърна Кори откъм обора, където довършваше доенето. Изтънелите млечни струйки цвъркаха мелодично в пълната кофа.

— Викам ли викам — рече Клиса. — Вечерята изстина, а Бейб не иска да хапне без вас. Ама... къде е Алтън?

Кори изсумтя, бутна табуретката настрани и плесна кравата по задницата. Добичето се дръпна и като тежък шлеп пое бавно към двора.

— Няма го още.

— Няма ли го? — Клиса влезе и застана до него, докато той седнаше край следващата крава и опираше чело в топлия хълбок. — Нали рече, че...

— Да, да, знам какво рече. Че щял да се върне за доенето. Чух го. Ама не се върна.

— И ти трябваше... О, Кори, ще ти помогна да свършиш. Ако можеше, Алтън щеше да се върне. Сигурно...

— Сигурно пак е духнал нанякъде — отсече Кори. — С онова проклето куче. — Той размаха широко ръка, продължавайки да дои с другата. — Двайсет и шест крави имам да издоя. Да нахраня прасетата, да прибера пилците. Да метна сено на кобилата. Да закърпя хамута и да оправа оградата на пасището. Да нацепя дърва.

Той прехапа устни и млъкна. Застанала до него, Клиса неспокойно въртеше ръце и се чудеше как да го укроти. Не за пръв път ловджийската страст на Алтън объркваше работата.

— Всичко туй аз трябва да го свърша — продължи изведнъж Кори. — Не може да му се меся на Алтън. Щом онуй негово псе

надуши някоя катерица, аз моментално оставам без вечеря. До гуша ми дойде и...

— Аз ще ти помогна — каза Клиса.

Спомни си как миналата пролет Кимбо отбиваше атаките на освирепяла черна мечка докато Алтън я простреля в главата, защото Бейб бе намерила малко мече и докато го мъкнеше към дома, падна в едно поточе и си удари главата. Не може да се сърдиш на куче, което ти е спасило детето, помисли тя.

— Нищо няма да правиш — изръмжа Кори. — Прибирай се. Имаш си предостатъчно работа. Ще дойда когато свърша. По дяволите, Клиса, недей да плачеш! Не исках... Ей, да му се не види! — Той стана и я прегърна. — Грохнал съм. Хайде, върви сега. Не биваше да се карам с теб. Извинявай. Върви при Бейб. Довечера ще се разберем веднъж завинаги. Омръзна ми. Тук има работа за четирима, а пък сме само аз и този... този ловджия. Хайде, върви, Клиса.

— Добре — каза тя иззад него. — Само че като се върне, най-напред го изслушай, Кори. Може нещо да му е попречило. Може да е...

— На моя брат нищо не може да му се случи, додето държи пушка в ръката. Тоя път няма с какво да се оправдае. Хайде, върви. Накарай малката да яде.

Докато Клиса вървеше към къщата, две бръчки прорязаха младото ѝ чело. Първо сушата, после мандрата щели да я затварят, а сега и това. Ако Кори се скараше с Алтън и го прогонеше, сами нямаше да се справят. За ратай не можеше и дума да става. Без помощник Кори нямаше да издържи. Никой не би издържал. Тя въздъхна и влезе. Минаваше седем, а доенето още не беше приключило. И защо му трябваше на Алтън да...

Около девет Бейб си легна и след малко Клиса чу как Кори захвърли под навеса големите клещи.

— Още ли не се е прибрал? — изрекоха двамата едновременно, когато Кори влезе в кухнята.

Тя поклати глава. Кори уморено пристъпи към кухненската печка, вдигна капака и плю в жаравата.

— Да си лягаме.

Тя остави ръкоделието и се вгледа в широкия му гръб. На двайсет и осем той изглеждаше с пет години по-млад, а се движеше като да бе на трийсет и осем.

— Ще постоя още малко — каза Клиса.

Кори се озърна към ъгъла, където обикновено стоеше карабината на Алтън, после изръмжа възмутено и седна да смъкне калните си обувки.

— Минава девет — плахо се обади Клиса.

Кори мълчаливо посегна към чехлите.

— Кори, няма ли да...

— Какво?

— А, нищо. Само се чудех дали Алтън...

— Алтън! — избухна Кори. — Псето е хукнало подир полските мишки. Алтън хукна подир псето. Сега искаш аз да хукна подир Алтън. Това ли искаш?

— Аз само... Никога не е закъснявал толкова.

— Няма! Да го търся в девет вечерта? Мътните да го вземат! Няма право да ни използва така, Клиса.

Клиса премълча. Отиде до печката, надникна в казана за пране и го премести настрани. Когато се обърна, Кори вече беше отново с обувки.

— Знаех, че ще отидеш — каза тя. Изглеждаше сериозна, но усмивката се усещаше в гласа ѝ.

— И ще се върна скоро, по дяволите — отвърна Кори. — Не вярвам да се е запилял надалече. Късно става. Не че ме е страх за него, ама...

Той взе ловджийската пушка, надникна в двете цеви, зареди я и пъкна в джоба си кутия патрони. На излизане подхвърли през рамо:

— Не ме чакай.

— Няма — отвърна Клиса на затворената врата и се върна с ръкоделието до лампата.

Вече бе съвсем тъмно, когато Кори тръгна нагоре по пътеката, като се вираше и подвикваше от време на време. Из неподвижния хладен въздух се носеше противен дъх на гнило. Кори раздражено издиша миризмата, вдъхна я отново и изруга.

— Глупости! Кучешка работа. Хукнал на лов посред нощ. Алтън! — изрева той. — Алтън Дрю.

Само ехото му отвърна и той навлезе между дърветата. В тъмнината мина край свитото нещо, което го чу и усети вибрацията от стъпките му, но не помръдна, защото мислеше, че е мъртво.

Кори продължи с широка крачка. Оглеждаше се напред и настрани, без да свежда очи, защото познаваше пътеката.

— Алтън!

— Ти ли си, Кори?

Кори Дрю застина. Тук гората беше гъста и мрачна като гробница. А гласът звучеше глухо, спокойно и страшно.

— Алтън?

— Намерих Кимбо, Кори.

— Къде беше, по дяволите? — яростно кресна Кори. Тая тъмнина никак не му харесваше; страхуваше се от отчаянието в гласа на Алтън и усещаше как гневът му изгасва.

— Виках го, Кори. Свирках му, а дъртият дявол не се обаждаше.

— Същото се отнася до теб... смотаняк такъв. Защо не дойде за доенето? Къде беше? Хвана ли нещо?

— Нали знаеш, досега не е изчезвал така — монотонно изрече гласът в мрака.

— Алтън! Какво ти става, по дяволите? Какво ме интересува твоето псе? Къде...

— Сигурно защото досега не е умирал — упорито продължи Алтън.

— Какво? — Кори объркано премлясна с устни. — Алтън, да не си се побъркал? Какво рече?

— Кимбо е мъртъв.

— Ким... ох!

Пред очите на Кори отново изплува оная страшна картина — Бейб лежи в безсъзнание сред поточето, а Кимбо яростно напада грамадната мечка, за да я удържи настрани докато дотича Алтън.

— Какво е станало, Алтън? — запита той малко по-тихо.

— Точно това смятам да разбере. Някой го е разкъсал.

— *Разкъсал?*

— Нищичко не е останало от него, Кори. Всяка става е потрошена. Червата се валят по земята.

— Боже мили! Да не е било мечка?

— Нито мечка, нито какъвто и да било четириног звяр. Целият е на парчета. Нищо не е останало. Някой просто го е убил... и го е разкъсал.

— Боже мили! — пак рече Кори. — Че кой ще вземе... — Той помълча, после кротко добави: — Хайде да се прибираме. Няма смисъл да стоиш тук цяла нощ.

— Ще стоя. Искам призори да съм тук и да тръгна по следите. Ще вървя додето открия кой го е сторил.

— Алтън, ти си пиан или смахнат.

— Не съм пиан. За другото мисли каквото си щеш. Тук ще стоя.

— Забрави ли, че отсреща имаме ферма? Нямам никакво намерение утре сутрин да доя двайсет и шест крави, както преди малко.

— Все някой трябва да ги дои. Няма да съм аз. Май ще трябва да се справиш самичък, Кори.

— Проклет мръсник! — изкрещя Кори. — Идвай веднага, иначе не знам какво ще те направя!

Гласът на Алтън бе все тъй напрегнат и леко замаян.

— Не се приближавай, братко.

Кори продължи напред.

— Казах... — Гласът стана съвсем тих. — Казах *спри на място*.

Кори продължаваше. В тишината рязко щракна предпазител. Кори спря.

— Пушка ли вдигаш насреща ми, Алтън? — прошепна Кори.

— Точно така, братко. Няма да тъпчеш следите. На разсъмване ще ми трябват.

Цяла минута в мрака се чуваше само тежкото дишане на Кори. Най-сетне той се обади:

— И аз имам пушка, Алтън. Ела да си вървим.

— Няма да ме улучиш в тъмното.

— Значи сме наравно.

— Не сме. Знаем точно къде стоиш, Кори. Тук съм от четири часа.

— Моята пушка е със сачми. Ще те направи на решето.

— Моята ще те убие.

Без да каже повече нито дума, Кори Дрю се завъртя и пое обратно към фермата.

Черно и полутечно, то лежеше в мрака. Не беше живо, не разбираше що е смърт и мислеше, че е мъртво. Живите неща виждаха

и се движеха. Мъртвите не вършеха нито едното, нито другото. То отпрати мътен поглед към ивицата дървета по хребета и дълбоко в него се провлачиха влажни мисли. Лежеше сгушено, отделяше новите факти и ги разкъсваше на парченца, както бе разкъсвало живите твари, докато бе светло. Сравняваше, предполагаше, правеше изводи.

Дърветата по хребета се различаваха само защото дънерите им бяха мъничко по-светли от черното небе зад тях. Накрая те също изчезнаха и за известно време небе и дървета се сляха в едно. Нещото вече твърдо знаеше, че е мъртво и като безброй други същества преди него се зачуди докога ли ще остане така. После небето зад дърветата леко просветля. Това е невъзможно, помисли нещото, но щом го виждаше, значи трябваше да е така. Дали мъртвите неща не оживяваха отново? Интересно. Ами разкъсаните? Скоро щеше да разбере.

Слънцето приближаваше стъпка по стъпка. Нејде сънливо изписка птица, сова сграбчи в ноктите си полска мишка и същевременно друга бе захапана от невестулка, тъй че нощната смърт се сля с дневната без прекъсване. Две цветчета кимаха едно срещу друго, сравнявайки пъстрата си премяна. Ларва на водно конче реши, че прекалено дълго е била сериозна и се пропука по гърба, за да изпълзи навън и да изсуши новите си крилца. Първият златен лъч се стрелна между дърветата, плъзна по тревата и подмина тъмната купчина под храста. „Отново съм живо — помисли нещото, в което нямаше и капка живот. — Щом виждам ясно, значи съм живо.“ В златното утро то се изправи върху масивните си нозе. След малко слънцето изсуши влажните петна, които го бяха покрили през нощта и когато то направи първата крачка, от тях се посипаха ситни люспици. Отиваше нагоре по склона да види дали и Кимбо е оживял.

Бейб отвори очи и слънцето нахлу в нейната стая. Най-напред през главата ѝ мина мисълта, че чичо Алтън го няма. Снощи татко се прибра и цял час крещя на мама. Алтън бил полудял. Вдигнал пушка срещу собствения си брат. Само да стъпел повече тук, Кори щял да го направи на решетото. Алтън бил мързелив, вятърничав, егоист... и още няколко доста непристойни, но цветисти прилагателни. Бейб добре познаваше татко си. За чичо Алтън вече нямаше живот по тия места.

Тя скочи от леглото със завидна детска пъргавина и изтича към прозореца. Кори тежко вървеше към пасището. От кухнята долу долиташе тракане на съдове.

Бейб натопи лице в легена и разтръска глава като куче, преди да се избърше. Влачейки подир себе си чиста риза и гащиризон, тя отиде до стъпалата, навлече ризата и подхвана сутрешния си ритуал с панталоните. Стъпка надолу през десния крачол. Още стъпка през левия. После заподскача с двата, като на всяко стъпало закопчаваше по едно копче, стигна долу напълно облечена и се втурна в кухнята.

— Чичо Алтън съвсем ли не се прибра, мамо?

— Добро утро, Бейб. Да, скъпа.

Бейб забеляза, че Клиса е прекалено спокойна и усмихната. Явно нещо я мъчеше.

— Къде е отишъл, мамо?

— Не знаем, Бейб. Сядай да закусваш.

— Какво е копеле, мамо? — внезапно запита Бейб.

Майка ѝ едва не изтърва чинията, която бършеше.

— Бейб! Никога вече не казвай тази дума!

— О! Ами тогава защо чичо Алтън е такава?

— Какво?

Бейб изду бузи, за да се справи с огромна хапка овесена каша.

— Копе...

— Бейб!

— Добре де, мамо — рече Бейб с пълна уста. — Ама защо?

— Казах му на Кори да не крещи — промърмори Клиса.

— Не знам какво значи, ама не е такъв — категорично заяви Бейб. — Пак ли е ходил на лов?

— Отиде да търси Кимбо, скъпа.

— Кимбо? О, мамо, значи и Кимбо го няма? И той ли не се прибра?

— Да, скъпа. О, Бейб, моля те, престани да разпитваш!

— Добре де. Според теб къде са отишли?

— Из гората на север. Млъквай.

Бейб се захвана със закуската. Беше ѝ хрумнало нещо; докато го обмисляше, взе да яде все по-бавно, хвърляйки изпод вежди поглед към майка си. Би било ужасно, ако татко направеше нещо на чичо Алтън. Някой трябваше да го предупреди.

Бейб вече беше на половината път към гората, когато из долината заподскача ехото от изстрелите на Алтън.

Когато чу гърмежите, Кори беше в южната нива и подвикваше на двата коня, които теглеха плуга.

— Тпру! — кресна той и се ослуша. — Едно-две-три. Четири. Видял е някого и е стрелял набързо. После се е прицелил и пак е гръмнал. Боже мой!

Той откачи плуга и отведе конете на сянка под трите дъба. Върза ги с резервния каиш и тръгна към гората. Но изведнъж промърмори: „Тоя убиец“ и хукна обратно за пушката. Клиса стоеше на прага.

— Дай патрони — отсече той и нахълта вътре.

Клиса го последва. Преди да бе свалила патроните от лавицата, той вече запасваше ловджийския си нож.

— Кори...

— Не чу ли гърмежите? Алтън се е побъркал. Не си поплюва. Значи е стрелял по нещо, а пък както го видях снощи, хич не му беше до яребици. За човек е тръгнал. Дай ми пушката.

— Кори, Бейб...

— Дръж я тук. Божичко, ама че каша. Не издържам вече.

И Кори изскочи навън. Клиса го сграбчи за ръката.

— Кори, мъча се да ти обясня, че Бейб не е тук. Виках я, но не се обажда.

Широкото младежко лице на Кори се обтегна.

— Бейб... Кога я видя за последен път?

Клиса се заплака.

— На закуска.

— Каза ли къде ще ходи?

— Не. Разпитваше ме какво става с Алтън и къде е отишъл.

— Ти каза ли й?

Очите на Клиса се разшириха, тя захапа юмрук и бавно кимна.

— Не биваше да го правиш, Клиса — процеди той и хукна към гората.

Клиса гледаше подир него и искаше да потъне вдън земя.

Напрегнал нозе и дробове, Кори тичаше с вдигната глава и гледаше право напред. Беше останал без дъх след четирийсет и пет минути бърз ход и едва се изкатери нагоре по склона. Дори не усети влажния мирис на гнило.

Зърна движение в гъсталака отдясно и веднага се просна на земята. С усилие затаи дъх и пропълзя напред докато успя да надникне през храстите. Да, отсреща имаше нещо. Нещо черно и неподвижно. Кори напълно отпусна краката и тялото си, за да може сърцето по лесно да ги изпълни със сили, после бавно надигна пушката срещу скритата твар.

— Излизай! — нареди той, когато успя да си поеме дъх.

Никаква реакция.

— Излизай или Бог ми е свидетел, че ще стрелям — изръмжа Кори.

Отново настана тишина и той присви пръст около спусъка.

— Сам си го изпроси — рече Кори и стреля тъкмо в мига, когато нещото с писък отскочи настрана.

Оказа се мършав, дребен човечец с черен костюм и изумително розово бебешко личице. Сега то бе изкривено от страх и болка. Човекът се надигна с усилие и заподскача, повтаряйки:

— Ох, ръката ми. Не стреляй! Ох, ръката ми. Не стреляй!

След малко млъкна и когато Кори се изправи, човечецът го загледа с печални порцелановосини очи.

— Простреля ме — укоризнено каза той и повдигна дребна, окървавена ръка. — Божичко.

— Кой си ти, мътните да те вземат? — запита Кори.

Онзи тутакси изпадна в истерия и избълва такъв порой от накъсани изречения, че Кори отстъпи крачка назад и дори вдигна пушката да се предпази. Сред словесния поток от време на време се повтаряха едни и същи думи: „Изгубих си документите... Не бях аз... Беше ужасно. Ужасно. Ужасно... Мъртвецът... Само недей да стреляш“.

На два пъти Кори се опита да зададе въпрос, после пристъпи напред и го цапардоса. Продължавайки да бръцолеви, човечецът се сгърчи на земята и закри устата си с окървавена длан.

— Казвай сега какво става тук.

Нещастникът се завъртя и седна.

— Не бях аз! — изхленчи той. — Не бях аз вървах си и чух пушката и чух ругатни и чух ужасен писък и отидох натам и надникнах и видях мъртвеца и побягнах и ти дойде и се скрих и ти ме простреля и...

— *Млъквай!*

Онзи млъкна като изключен. Кори посочи напред по пътеката.

— Значи казваш, че там някъде има мъртвец, така ли?

Човечецът кимна и се разплака. Кори му помогна да стане.

— По тая пътека ще стигнеш до моята ферма. Кажу ми на жена ми да ти превърже ръката. *Нищо друго* не казвай. И чакай там додето се върна. Разбра ли?

— Да. Благодаря. Благодаря от все сърце.

— Тръгвай сега.

Кори го побутна във вярната посока и изтръпнал от страх пое по пътеката към мястото, където снощи бе открил Алтън.

Пак го намери там. Заедно с Кимбо. От дълги години ги свързваше вярна дружба; заедно ловуваха, биеха се и спяха, бяха посветили живота си един на друг, ала този живот вече бе свършил. Лежах мъртви и двамата.

Най-ужасното бе, че са умрели по един и същ начин. Кори Дрю беше силен мъж, но ахна и загуби съзнание, когато видя какво е сторило нещото от земята с брат му и кучето.

Човечецът в черно бързаше по пътеката, хленчеше и стискаше наранената си ръка, сякаш това можеше да му помогне. След малко хленченето заглъхна и той забави крачка, защото ужасът от последния час постепенно се разсейваше. Дълбоко въздъхна, промърмори „Боже мой“ и се почувства почти нормално. Омота китката си с ленена кърпичка, обаче раната продължаваше да кърви. Опита да стегне по-здраво, но го заболя. Тогава прибра кърпичката в джоба си и просто размаха ръка из въздуха докато кръвта засъхна. Макар че присви ноздри от неприятната миризма, той изобщо не забеляза огромното влажно чудовище, което се тътреше зад него.

Върху гърдите на чудовището имаше три дупки една до друга, а четвъртата зееше насред лигавото му чело. Други три се тъмнееха на гърба му и още една на тила. Там бяха минали куршумите на Алтън

Дрю. Половината от безформеното лице на чудовището беше разкъсана, а на рамото му имаше дълбока вдлъбнатина. Остави я Алтън Дрю, когато заблъска с приклада проклетото нещо, което не искаше и не искаше да пада, след като бе забил в него четири куршума. През цялото време чудовището не изпита нито болка, нито гняв. Само се чудеше защо Алтън Дрю върши всичко това. Сега вървеше след дребния човек спокойно, без да бърза, а по дирите му се ронеха късчета засъхнала кал.

Дребният човек излезе от гората, подпря гръб на едно от последните дървета и се замисли. Стигаха му толкова неприятности. Какъв смисъл имаше да остане и да се замеси в разследването на едно ужасно убийство, само за да продължи нелепото си проучване? Казваха, че нейде в гората трябвало да има останки от стара ловна хижа и не било изключено там да намери търсените доказателства. Но това бяха само неясни слухове — толкова неясни, че можеше спокойно да ги забрави. Би било връх на глупостта да остане и да се подложи на досадните селски формалности, които щяха да последват онази ужасяваща случка в гората. Следователно нямаше никакъв смисъл да ходи до къщата на онзи фермер и да чака там. Предпочиташе да се върне в града.

Чудовището се подпираше от другата страна на дървото.

Дребният човек изсумтя с погнуса от внезапния отвратителен полъх на гнило. Неловко посегна за кърпичката и я изпусна. Докато се навеждаше да я вдигне, ръката на чудовището профуча там, където преди миг бе главата му — ударът без съмнение щеше да размаже напълно бебешката физиономия. Човекът се изправи и понечи да закрие носа си с кърпичката, но тя се оказа цялата в кръв. Нещото зад дървото отново вдигна ръка тъкмо когато дребният човек захвърли кърпичката и се отправи през полето към далечното шосе, което щеше да го върне в града. Чудовището се метна върху кърпичката, огледа я, разкъса я няколко пъти и внимателно проучи парцалите. После безучастно се загледа подир чезнещия силует на дребния човек и тъй като вече не се интересувахе от него, пое назад към гората.

Щом чу изстрелите, Бейб побягна напред. Трябваше да предупреди чичо Алтън какво е казал татко, но още повече я

интересуваше какво ли е сложил в торбата този път. А че е сложил нещо, нямаше ни най-малко съмнение. Чичо Алтън винаги стреляше точно. За пръв път го чуваше да гърми четири пъти наред. Трябва да е мечка, развълнувано помисли тя. Препъна се в един корен, падна, скочи отново и продължи да тича. Много искаше да си има в стаята още една мечка кожа. Къде ли да я закачи? Може пък да направят от нея завивка. Вечер чичо Алтън щеше да сяда до нея и да ѝ чете... О, не. Не и след всички тия разправи и между татко и чичо Алтън. Ех, ако можеше да направи нещо! Развълнувана и тревожна, тя се опита да тича по-бързо, но вече бе останала без дъх и вместо това забави крачка.

На върха на склона, малко преди гората, тя спря и се озърна. Далече долу беше южната нива. Вгледа се натам, търсейки баща си. Старите и новите бразди се различаваха ясно и зорките ѝ очички веднага видяха, че Кори е зарязал браздата недовършена, а конете са вързани под дърветата. Не би го направил току-така. Да, отлично виждаше конете, но бледосините джинси на Кори не се мяркаха никъде. Тя тихичко се разсмя при мисълта как ще изиграе баща си. И този тих, весел звук заглуши за нея предсмъртния писък на Алтън.

Стигна до пътеката, пресече я и тръгне през храстите покрай нея. Изстрелите идваха някъде отгоре. На няколко пъти тя спря да се послуша, после изведнъж чу как нещо идва. Хвана я страх и се скри под храстите, а някакъв дребен човечец в черно, с разширени от ужас сини очи, изтича слепешком покрай нея. Коженото куфарче в ръката му закачи един нисък клон, праметна се и тупна право пред Бейб. Човекът изобщо не забеляза.

Бейб дълго лежа така, после взе куфарчето и изчезна в гората. Нещата се развиваха прекалено бързо за нея. Искаше да намери чичо Алтън, но не смееше да го повика. Пак спря и се послуша. Неjde откъм края на гората дочу гласа на баща си и още нечий — сигурно на човека с куфарчето. Не посмя да отиде натам. Изпълнена със сладостен ужас, тя се замисли напрегнато, после победоносно щракна с пръсти. С чичо Алтън често играеха на индианци по тия места; имаха си и цял куп тайни сигнали. Беше репетирала птичи крясъци додето се научи да ги издава по-добре и от птиците. Какво ли да избере? А, да — сойка. Тя отметна глава и по някакво чудо на младостта издаде пронизителен

крясък, от който не би се посрамила нито една сойка на този свят. Повтори го още веднъж, сетне още два пъти.

Веднага долетя отговор — два крясъка на сойка, после още два. Бейб радостно кимна. Това бе сигналът незабавно да се срещнат на Мястото. Така наричаха скривалището, което той ѝ показва и за което не знаеше никой друг — една разцепена канара край близкия поток. Не беше чак истинска пещера, но чудесно ставаше за игри. Доволна, Бейб изтича към потока. Значи с право си мислеше, че чичо Алтън е запомнил сигнала и ще разбере какво означава.

Върху дървото над разкъсаните останки на Алтън едра лъскава сойка се припичаше на слънце. Без изобщо да осъзнава близката смърт, почти без да усети крясъка на Бейб, тя отново изкряска четири пъти.

На Кори му трябваше доста време, за да се окопити. Обърна гръб на ужасната гледка и задъхан се подпря на близкия бор. Алтън. Онова там беше Алтън... на парчета.

— Господи! Господи, Господи, Господи...

Постепенно той се опомни и с усилие завъртя глава. Предпазливо пристъпи и се наведе да вдигне карабината. Цевта беше чиста и лъскава, но по приклада лепнеха гнусни, вонящи петна. Къде бе виждал нещо подобно? Някъде... няма значение. Той разсеяно избърса приклада и захвърли изцапаната кърпа. В ума му отново изплуваха думите на Алтън — нима ги бе казал едва снощи? — *„Искам призори да съм тук и да тръгна по следите. Ще вървя додето открия кой го е сторил“*.

Изтръпнал, Кори прерови останките, докато откри кутия патрони. Кутията беше влажна и лепкава. Но от това му стана някак... по-добре. Тъкмо така трябваше — кръвта на Алтън да е по куршума. Кори се отдръпна и тръгна наоколо, докато откри дълбоки следи, после се върна.

— Аз ще го открия вместо теб, братко — глухо прошепна той и тръгна напред.

Вървеше през храстите по лъкатушещата следа. Отначало бучките воняща пръст го изненадаха, но постепенно взе да я свързва с изчадието, което бе убило брат му. Вече не изпитваше нищо друго освен упорство и ненавист. Като се ругаеше заедно снощи не бе

принудил Алтън да се прибере, той проследи дирята до покрайнините на гората. Тя минаваше до едно високо дърво и там Кори зърна още нещо — стъпките на градския дребосък. Наблизо се валяха няколко ленени парцалчета и... какво беше това?

Нови стъпки — съвсем дребнички. Малки, заоблени.

— Бейб!

Никакъв отговор. Само вятърът въздишаше. Отнейде долетя крясък на сойка.

Бейб спря и се обърна, когато чу в далечината приглушения вик на баща си.

— Ама че се е разкрецял — доволно промърмори тя. — Еха-а, направо е бесен.

Подигравателно му отвърна с крясък на сойка и побърза към Мястото.

То представляваше грамадна канара край потока. Някакъв катаклизъм през ледниковия период я бе разцепил на две, откъртвайки голямо клиновидно парче. По-широката част на пукнатината се намиреше откъм водата, а по-тясната бе закрыта от храстите. Така оформената открита стаичка беше доста груба и ръбеста, но със съвсем равен под. От нея можеше да се излезе право във водата.

Бейб разгърна храстите и надникна в пукнатината.

— Чичо Алтън! — тихичко подвикна тя.

Никакъв отговор. Е, нищо, скоро щеше да дойде. Тя пролази навътре и седна на пода.

Харесваше това място. Беше сенчесто и прохладно, а бърбивият поток изпълваше полумрака със златисти отблясъци и весело бълбукане. За всеки случай тя отново подвикна, после се настани на една издатина и зачака. Едва тогава забеляза, че още носи куфарчето на дребния човек.

Повъртя го насам-натам и накрая го отвори. Беше разделено на две с кожена преградка. От едната страна имаше документи в голям жълт плик, а от другата няколко сандвича, парче шоколад и ябълка. Със спокойна детска увереност, че небесният дар е тъкмо за нея, тя пристъпи към пиршеството. Запази единия сандвич за чичо Алтън, тъй

като не обичаше салам с много подправки. Останалите бяха великолепни.

Почна леко да се тревожи, когато приключи и с ябълката, а чичо Алтън още не идваше. Стана, опита се да плъзне няколко плоски камъчета по водата, изправи се на ръце, помъчи се да измисли приказка, след това просто да чака... Най-сетне съвсем се отчая и пак отвори куфарчето. Извади документите, сгуши се край каменната стена и зачете колкото да минава времето.

Една стара вестникарска изрезка описваше разни странни завещания. Веднъж някаква стара дама оставила цял куп пари за първия човек, който стигне до Луната и се завърне. Друга финансирала създаването на дом за котки, чиито стопани са умрели. Някой си пък оставил хиляди долари за онзи, който пръв докаже решението на сложна математическа задача. Но част от текста бе подчертана със син молив.

Едно от най-странните действащи завещания е това на Тадеус М. Кърк, починал през 1920 година. Твърди се, че той изградил цял мавзолей с гробници за всички покойници от своя род. Събрал ковчезите им от цялата страна, за да запълни строго определените ниши. Кърк бил последният от рода си. Според завещанието мавзолеят трябва да се поддържа за вечни времена, а известна сума е отделена като награда за човека, който открие тленните останки на дядо му Роджър Кърк, чиято ниша и до днес остава празна. Който и да намери трупа, ще получи цяло състояние.

Бейб се прозина, но продължи да чете, защото нямаше какво друго да прави. По-долу имаше лист плътна хартия с емблемата на адвокатска фирма. Основният текст гласеше:

Във връзка с вашето запитване относно завещанието на Тадеус Кърк сме упълномощени да заявим, че дядо му е бил висок около 163 сантиметра, имал е счупена лява ръка

и триъгълна сребърна пластина, вградена в черепа. Не разполагаме със сведения за мястото на кончината му. Изчезнал е и след четиринайсет години бил официално обявен за мъртъв.

Обявената в завещанието награда заедно с натрупаните лихви възлиза днес на малко повече от шейсет и две хиляди долара. Ще бъде платена на всеки, който открие останките, при условие, че отговорят на точното описание, съхранявано в нашите архиви.

Имаше и още, но Бейб се отегчи. Разгърна черното бележниче. Вътре имаше само набързо надраскани с молив записки от посещения на библиотеки и цитати от книги със заглавия като „История на областите Анджелина и Тайлър“ или „История на рода Кърк“. Бейб захвърли бележничето. Къде ли се губеше чичо Алтън?

Почна да тананика и си представи, че танцува менует с развяна дълга пола като момичето в един филм, който бе гледала. Тихо шумолене в храстите край входа на Мястото я накара да спре. Тя надникна нагоре и видя как вейките се разгръщат. Бързо изтича към една плитка пукнатина в каменната стена — съвсем тясна, колкото да се провере вътре. Изкиска се при мисълта как ще стресне чичо Алтън, като изскочи насреща му.

Чу как новодошлият тежко се тътри надолу по стръмния наклон и тежко скача на пода. Имаше нещо в този звук... Какво точно? Хрумна ѝ, че за едър мъж като чичо Алтън не е лесно да се провере през отвора в храстите — но тогава защо не го чуваше да се задъхва? Изобщо не чуваше дишане!

Бейб надникна към централната пещера и изписка от неудържим ужас. Там не стоеше чичо Алтън, а някакво грамадно подобие на човек — чудовище като безформена, грубо направена глинена кукла. То се тресеше и на места беше лъскаво, другаде сухо и изронено. Долната лява част от лицето му липсваше. Не личеше да има уста и нос, а мътните кафяви очи бяха накриво — едното по-горе от другото. Гледаше я и стоеше съвършено неподвижно, разтърсвано само от равномерни безжизнени тръпки.

Чудеше се какъв ли е странният звук, който издаде Бейб.

Бейб пропълзя заднешком в тясната пукнатина, а из ума ѝ препускаха в кръг ужасяващи мисли. Отвори уста да изкрещи, но не успя. Очите ѝ бяха изхвъркнали, лицето ѝ се изчерви от усилие, а двете златисти плитчици подскачаха и се люшкаха, докато отчаяно диреше изход. Ех, ако беше вън, на открито... или поне до отвора, където стоеше чудовището... или у дома, в леглото!

Нещото безучастно се затътри напред. Крачеше бавно, ала неумолимо и това я хвърли в нова бездна от ужас. Бейб лежеше изцъклена и вцепенена, дробовете ѝ бяха застинали под натиска на страха, а сърцето ѝ сякаш разтърсваше целия свят. Чудовището стигна до отвора на тясната пукнатина и опита да тръгне към нея, но ръбовете го спряха. Пролуката беше толкова тясна, че и за Бейб едва имаше място. Нещото от гората опря рамене в камъка и взе да напъва все по-силно и по-силно, за да се добере до Бейб. Тя бавно седна назад. Нещото беше тъй близо, че миризмата му ставаше почти видима, ала все пак през безумния ѝ страх просветна искрица надежда. То не можеше да се вмъкне! Не можеше, защото беше прекалено голямо!

Тъканта на нозете му бавно се сплеска под страхотния натиск, а на рамото му изникна тънка пукнатина. Тя постепенно растеше, докато безчувственото чудовище продължаваше да се блъска в скалата. Сетне изведнъж част от рамото се откъсна и изчадието бавно пролази още метър навътре. Лежеше неподвижно и я гледаше с мътните си очи, след това провря над главата си дебела лапа и посегна.

Бейб стори невъзможното — пролази още няколко сантиметра назад и мръсната възловата ръка плъзна по нея, оставяйки кална следа върху синята джинсова риза. Чудовището изведнъж се хвърли напред и вече изпънато в цял ръст спечели последните сантиметри. Черната ръка сграбчи едната ѝ плитка и светът помръкна около Бейб.

Свести се хваната за косата от същата кална лапа. Нещото я държеше високо, тъй че лицето ѝ бе само на педя от безформената му глава. Болката от опънатата коса стори онова, което не бе постигнал страхът — даде ѝ глас. Тя изпищя. Отвори уста, напрегна с все сила младите си дробчета и нададе вой. След първия писък задържа устата си неподвижна, а дробовете тласкаха и тласкаха още въздух през вцепененото гърло. Писъците бяха остри, монотонни и безкрайно пронизителни.

Нещото не ѝ попречи. Държеше я все така и гледаше. Когато научи каквото можеше, пусна я грубо и се озърна из пещерата, без да обръща внимание на сгушената, замаяна Бейб. Посегна, взе куфарчето и го разкъса на две като обикновена хартия. Видя последния сандвич, смачка го между пръстите си и го захвърли.

Бейб отвори очи, видя, че е свободна и докато нещото се обръщаше към нея, тя скочи между краката му към плиткото вирче пред канарата, запляска с ръце и пицейки се добра до отсрещния бряг. В сърцето ѝ пламна злобно, яростно пламъче; грабна един едър камък и го запрати с цялата сила на безумния си страх. Камъкът се стрелна ниско и с плясък улучи чудовището в глезена. Нещото тъкмо пристъпваше към водата; от удара загуби равновесие и тромавото му туловище не устоя. В един безкраен миг то увисна на ръба, после плъсна наред потока. Бейб изпищя отново и хукна без да поглежда назад.

Кори Дрю следваше тайнствените бучки засъхнала пръст по дирята на убиеца и вече беше наблизил, когато чу първия писък. Захвърли двуцевката, приготви карабината за стрелба и се втурна напред. Тичаше тъй панически, че подмина пропуканата канара и беше на стотина метра от нея, когато Бейб изскочи от вирчето и хукна по брега. Наложил му се да я гони с все сила, защото тя мислеше, че онова зад нея е безликото чудовище от пещерата и имаше само една цел — да избяга от него. Най-сетне Кори я хвана за ръката и я дръпна към себе си, а тя продължаваше да пищи.

Бейб изобщо не видя Кори, дори и след като замлъкна в прегръдките му.

Чудовището лежеше във водата. Не харесваше тази нова среда, но и нямаше нищо против нея. Проснато върху дъното, само на педя от повърхността, то любопитно обмисляше събраните факти. Тихото тананикане на Бейб, което бе привлякло чудовището към пещерата. Черният материал на куфарчето, който се оказа много по-здрав от зелените неща. Малкото двуного създание, което първо го подмами с песента си, а после взе да пищи. И това ново, студено и подвижно нещо, в което бе паднало. То отмиваше тялото му. Това му се случваше за пръв път. Интересно. Чудовището реши да остане още малко и да

проучи новото нещо. Не усещаше стремеж да се спасява; можеше да изпитва единствено любопитство.

Потокът бликаше със смях от извора си, намигаше тичешком на слънчевите лъчи, прегръщаше вадички и дружелюбни ручейчета. Подвикваше и си играеше с провиснали коренища, подмяташе рибките в плитките вирчета. Той беше щастлив поток. Когато стигна до вира край разцепената скала, завари там чудовището и започна да го разлага. Проникна в гнусните тъкани, плъзна по глината и под чудовището водата потъмня от разтворените му вещества. Потокът беше старателен. Неуморно докосваше и отмиваше. Където срещнеше мръсотия, бързаше да я изчисти; ако гнусното бе натрупано слой върху слой, премахваше ги един по един. Беше добър поток. Нямаше нищо против отровата на чудовището; пое я и разредена я пръсна в кръгове около камъните по течението, спусна я към корените на водните растения, та да станат по-зелени и по-красиви. И чудовището бавно се топеше.

„Смалявам се — помисли нещото. — Интересно. Вече не мога да мръдна. А сега си отива и мислещата ми част. Скоро ще спре да мисли и ще ме напусне заедно с всичко останало. Ще престана да мисля, ще престана да съществувам и това също е много интересно.“

Тъй чудовището се разтвори и замърси водата, ала тя скоро пак се изчисти и продължи да мие скелета, останал от него. Не беше много едър и на лявата му ръка имаше буца от зле зараснало счупване. Слънчевите лъчи искряха по триъгълната сребърна плочка, вградена в черепа и сега целият скелет беше съвсем чист. Цяла вечност потокът се смя около него.

Те откриха скелета — шестимата мрачни мъже, които дойдоха да търсят убиеца. Когато след няколко дни Бейб разказа историята си, никой не ѝ повярва. А нямаше как да я разкаже по-рано, защото пицця седем часа без прекъсване и сетне цял ден лежа като мъртва. Никой не повярва, защото разправяше за лошия човек, а всички знаеха, че лошият човек е просто измислица на баща ѝ. Но все пак скелетът бе открит благодарение на нея, затова хората от банката пратиха на семейството чек за толкова пари, колкото не бяха и сънували. Да, скелетът наистина принадлежеше на стария Роджър Кърк, макар че го

намериха на осем километра от мястото, където бе умрял и потънал в горската почва, където горещата глина облепи скелета му и сътвори... чудовище.

Тъй Кори и Клиса Дрю построиха нов хамбар, купиха си чудесен добитък и наеха четирима ратаи. Но Алтън вече не е с тях. А Бейб нощем пици и е изтъняла като вейка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.